

Yo, Daniel Blake

Títol original: *I, Daniel Blake* **Direcció:** Ken Loach **Guió:** Paul Laverty
País: Regne Unit **Durada:** 100 min **Any:** 2016 **Gènere:** Drama
Interpretació: Hayley Squires, Natalie Ann Jamieson, Dave Johns, Micky McGregor, Colin Coombs, Bryn Jones, Mick Laffey, Dylan McKiernan, John Sumner, Briana Shann, Rob Kirtley **Música:** George Fenton **Fotografia:** Robbie Ryan **Distribuïdora:** Caramel Films Espanya **Estrena a Espanya:** 28/10/2016
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en castellà / Versió original en anglès subtitulada en castellà

SINOPSI

Un fuster a prop dels 60 anys cau malalt, així que per subsistir sol·licita ajuda per part de l'Estat. Llavors el seu camí es creua amb Kate, una mare soltera amb unes complicades circumstàncies personals que també l'obliguen a demanar suport estatal. No obstant això, les negociacions burocràtiques es convertiran en un infern per a tots dos, que junts intentaran superar la difícil situació. (Sensacine.com)

CRÍTICA

“I, Daniel Blake”: un inconfusible Ken Loach

El més dur i tendre defensor del poble en tot el setè art torna a la Croisette amb una pel·lícula commovedora

El mestre britànic del realisme social, Ken Loach, guanyador de la Palma d'Or fa deu anys per *El viento que agita la cebada*, ha tornat a estremir d'emoció al Festival de Canes amb una pel·lícula, escrita com sempre pel genial Paul Laverty, que recorda els seus millors clàssics. *I, Daniel Blake* gairebé supera, en tant que oda a la gent humil i als exclosos, la tràgica *Mi nombre es Joe*, el títol de la qual sembla ressonar amb el del nou film. Certament, si Loach té, més que d'altres, una manera única d'explicar les històries senzilles de la gent ordinària, sense retratar-los mai com a éssers ordinaris, sinó bells i dignes -molt més que els execrables sistemes que els destrueixen, màquines construïdes per la humanitat que han perdut el sentit d'allò humà-, la història de *I, Daniel Blake* l'explica amb tanta tendresa que el cor bull d'indignació, però també d'amor cap a les persones, després de veure aquesta pel·lícula sobre el (dis)funcionament injust de les ajudes socials al Regne Unit, a conseqüència de la seva privatització i, de vegades, la seva externalització per part del govern conservador -cinquanta anys més tard del calvari d'uns pares que Loach va relatar a *Cathy Come Home*-.

El film comença, des dels primers minuts, de manera sorprenent, causant una forta impressió en l'espectador mentre els crèdits passen per una pantalla encara en negre. Se sent un "diàleg" (de fet, és un diàleg de sords) amb una empremta de l'administració la ximpleria de la qual -còmica vista des de fora, però sobretot exasperant- ens resulta, per desgràcia, massa familiar a tots, i desperta inevitablement la simpatia de l'espectador cap al protagonista (Dave Johns). La compassió va creixent a mesura que es van succeint les maldestres interaccions d'aquest home amb una burocràcia sense cor -i, de vegades, sense cos i fins i tot sense veu, ja que Daniel és dirigit tota l'estona a aquest interlocutor encara més hermètic i frustrant que és internet-, que porta el nostre valent Joseph K. al límit del seny. Aquest vidu manconià ho donaria tot per treballar, tot i que està en edat de jubilar-se, si no fos perquè té greus problemes cardíacs; per si fos poc, les autoritats li han retirat la pensió de discapacitat.

A l'oficina d'ocupació, on acudeix regularment i passa hores esperant (escoltant al seu mòbil la Primavera de Vivaldi en bucle), sense que això serveixi perquè la seva petició prosperi (de fet, succeeix just el contrari), Daniel coneix Katie (Hayley Squires), una jove mare amb dos fills en una situació fins i tot més desesperada. Tota la pel·lícula s'articula al voltant de l'entrellaçament de les seves dues històries, i d'aquesta amistat solidària el film extreu tota la seva impressionant bellesa, ja que Loach i Laverty aquesta vegada han creat personatges increïblement commovedors, més que mai, i això val tant per a Daniel i Katie com per als fills d'aquesta (nens que aquesta mare heroica ha aconseguit convertir, entre tanta misèria, en persones adorables), els veïns de Daniel, els transeünts del carrer... en definitiva, la gent.

A aquesta humanitat grandiosa, a aquestes persones a les quals el sentit de la cooperació els ve de manera natural, Loach i el seu fidel col·laborador contraposen situacions intolerables, en una successió d'escenes d'una força increïble -entre les quals destaca, potser, la del banc d'aliments en què Katie, que no menja per alimentar els seus fills, beu, impulsada per l'instint de supervivència, la salsa de tomàquet directament del pot, per després desfer-se en disculpes, completament avergonyida-. Veure tots aquests éssers valents, generosos, graciosos, plens de vida, éssers humans en definitiva, sotmesos a situacions que els fan sentir-se insignificants és una experiència insuportable que commou profundament l'ànima.

Bénédicte Prot – Cineuropa.org

En conveni amb: